

Tills kärleken skiljer oss

av Anna Lönnqvist

Tills kärleken skiljer oss

Anna Lönnqvist

ord
beroende
FÖRLAG

www.ordberoende.com
info@ordberoende.com

©Anna Lönnqvist 2014
Omslag: My Olausson
Inlaga: Eva Björnson
Tryck: CO-Print EU 2014
www.co-print.se
ISBN 978-91-875950-0-4

And in that moment, everything I knew to be true about myself up until then was gone. I was acting like another woman, yet I was more myself than ever before.

Francesca in The Bridges of Madison County by Robert James Waller

KAPITEL 1

Susannas mobiltelefon surrade envist på nattduksbordet bredvid henne. Hon vände sig bort från ljudet, drog täcket hårdare intill sig och försökte dåsa in i drömmen hon nyss befunnit sig i. Men kroppen hade svårt att stilla sig och tankarna väcktes till liv. En bilolycka, ett hastigt insjuknande i hjärtinfarkt. Sådana saker kunde gå fort när de väl hände. I ena stunden en levande människa. I nästa en död. Hon rös, men fortsatte ändå kämpa emot instinkten att svara. Att titta på klockan, eller än värre prata i telefonen, skulle vara förödande för hennes sömn. Det skulle ta timmar att komma tillbaka till någon slags ro igen, och när det var dags att gå upp på morgonen skulle hon vara fullständigt utmattad.

I stället tryckte hon handen mot bröstet för att dämpa hjärtats hårdare slag. Men det var svårt, för att inte säga omöjligt, att få pulsen att gå ner. Och värmen från sängkläderna som låg tätt mot hennes bara hud, var med ens överväldigande. Som om hon var instängd och inte kunde andas. Hon slet av sig duntäcket och lät den svala luften i rummet omge hennes kropp. Så snart hon kylts av skulle hon dra täcket över sig och somna om. Framkalla drömmen om mannen utan ansikte. Han som börjat dyka upp allt oftare om nätterna. Som kröp ner under täcket och snusade med näsan mot hennes hals. Som kysste hennes långt ifrån platta mage samtidigt som han mumlade att hon var den mest perfekta kvinna han någonsin

sett. Som smög sig vidare ner med huvudet mellan hennes ben. Använde sin tunga på det sättet Philip inte gjort på flera år. Knappt någonsin. Åt upp henne bildligt och bokstavligt. Hon rodnade i mörkret. Drömmarna om den andre kom även när Philip var hemma. När han låg bredvid henne i den stora dubbelsängen på Bomullsvägen och andades så tungt och taktfast att hon blev arg. Hans stabila sömn var som en skymf mot hela hennes väsen. Att han bara kunde sova. Medan Alva skrek. När världen rasade samman, eller åtminstone hon i ett rop av hjälplöshet och maktlöshet.

Ändå hade dotterns flytt till eget rum gett Susanna ny frihet, och mellan dotterns skrik-sessioner tillät hon tankarna att segla iväg och handen att smita ner under täcket, utan att den sovande maken märkte något. Funderingar som var förbjudna men fullt naturliga. Sexfantasier om en annan man. Okänd man. Vilken man som helst. Som tillfredsställde henne så länge och utförligt att hon var tvungen att skrika. Som rörde vid henne på ett sätt som hon misstänkte att hon aldrig någonsin blivit berörd. Som låg så tätt intill henne att hon kunde känna hans hjärtslag mot sitt bröst. Som var som Philip och hon hade varit. Bara det att hon inte kunde minnas när. Men visst måste det ha hänt. Att de varit ett par som njöt och gav. Inte fick nog. Som älskade. På riktigt. Hett. Nära. Med känslorna utanpå och inuti. Så att svetten lackade och åtrån pulserade genom deras alltmer ångande kroppar.

Tankarna på den okände fick det att hetta mellan benen och nu skulle hon definitivt inte kunna sova. Inte heller kylas av. Inte innan hon gjort det som var fritt fram att göra öppet när barnen sov och hon hade föräldrasovrummet för sig själv. Hon kråmade sig på lakanet och lät tankarna fara iväg. Smekte halsen och magen. Hans händer. Fast hennes. Hans tunga. Men hennes fingrar. Hon hoppade till när mobilen återigen

började vibrera. Slant med händerna. Kom av sig. Nu gav den sig inte. Fortsatte outröttligt att ljuda. Om och om igen. Det envisa darrandet som fick det lilla och svajiga nattduksbordet från Ikea att skaka.

Tänk om Alva vaknade i rummet bredvid för att hon inte svarade? Och om Alvas skrik väckte Adam. Då skulle hon ha flera timmar av tröstande och vyssjande framför sig. Först hos Alva, men sedan även hos Adam som inte skulle somna om innan han blivit nattad på samma sätt som lillasystern, trots att han var betydligt äldre och borde kunna komma till ro själv. Hon vred sig mot nattduksbordet och sneglade på displayen som lyste upp en del av rummet. Hon var kall nu. Sval som hon förut önskat. Och så pass pigg att hon inte skulle somna om, vare sig barnen vaknade eller fortsatte sova. Hon suckade och sträckte sig efter mobiltelefonen. Numret började på 0044. Det var knappast en tillfällighet att någon från England försökte nå henne. Något hemskt hade alltså inträffat. Något fruktansvärt. Hon skälvde till när skulden trängde sig på. Om hon bara hade svarat tidigare.

”Susanna”, sa hon och hörde hur uppjagad hon lät. Men det var svårt att styra rösten när pulsen skenade.

”Jag heter Maria”, viskade en ljus stämma i andra änden.

”Har det hänt Philip något?”

Rösten i luren darrade.

”Förlåt, det var inte meningen.”

”Vad menar du?”

”Jag ville tala om hur det var, men ...” Den okända kvinnorösten brast.

Susannas hjärta galopperade plötsligt så att orden kom stötvis ut.

”Ringer du ... från sjukhuset? Du måste berätta ... hur Philip mår.”

”Sjukhuset?” Kvinnan lät förvånad.

”Ja? Är det inte därför du ringer?” Susanna blev otålig. Hon behövde få veta nu direkt vad som hade hänt. Om Philip var oskadd eller – hon skälvde till – död. Hon hade inte tid med kringsnack, någon som lindade in orden, som hur som helst skulle behöva komma ut.

”Nej och alltså, det var inget ... jag tog fel på person. Ringde fel.”

”Ringde fel? Men Philip då?”

Det knastrade i luren och när Susanna studerade displayen tog samtalet slut. Hon svor lågt och bläddrade sig snabbt igenom samtalsstatistiken. Alla missade samtal kom från samma nummer. En sekvens med siffror som hon inte hade sett förut. Som inte betydde något. Som hånlog åt henne i spegelbilden av den digitala klockan på skärmen. 04:07. Så förargligt att bli feluppringd i vargtimmen. Om en timme skulle bilen som delade ut morgontidningarna åka förbi utanför huset och om hon inte hade somnat om då, skulle hon omöjligen göra det alls. Hon stönade och lade sig tillrätta i sängen igen. Försökte slappna av. Men den okända kvinnans röst envisades med att stanna kvar i huvudet. *Jag ringde fel.* Vem ringer fel klockan fyra på morgonen? Från ett annat land? Samtidigt så löjligt att tro att det hade hänt hennes man något. Att han skulle befinna sig i en nödsituation bara för att de inte hörts av sedan han åkt iväg två dagar tidigare. Han var strängt upptagen med att jobba förstås. Hade till och med instruerat henne att han inte under några som helst omständigheter fick bli störd. Det var en oerhört betydelsefull tjänstetresa. *Central.* Precis som resan veckan innan och även den innan dess, tänkte hon och suckade.

Hon blundade hårt och smekte lätt på nedre delen av magen. Mellan benen. Men nej. Ögonblicket var borta och

pinsamheten smög sig på. Hon skulle sluta fantisera om den okände. Koncentrera sig på det som var viktigt i livet. Barnen. Karriären. Huset. Och hennes man. Hon som fått allt hon någonsin kunnat drömma om. Omöjligen kunde hon begära något mer.

KAPITEL 2

Susanna gick fram till panoramafönstret som vette ut mot baksidan av den vinterklädda trädgården med telefonen tryckt mot örat och spanade ut.

”Nu måste du berätta om resan”, sa hon. ”Jag blev nästan sjuk när jag såg bilderna du lagt upp på Facebook, det såg verkligen magiskt ut.”

”Jaså de ... Ja, det var fantastiskt förstås. Sagolika stränder, sol och bad, god mat och trevliga människor.” Det blev en liten paus i luren.

”Men?”

”Inga men”, sa Linn snabbt.

”Jag känner dig.” Susanna såg upp mot den grå himlen. Det var plusgrader och regn i luften. Sådant väder som fick en att vilja stanna inomhus. Om värmen fortsatte skulle den vita snön snart bli till en grå och svart sörja, för att slutligen inte finnas kvar alls. Men det hade åtminstone varit en vit jul.

”Ärligt. Allt var toppen. Hotellet var mycket bättre än jag trodde, och det är inte särskilt ofta som det händer, eller hur? Att det är finare i verkligheten än på de photoshoppade bilderna på nätet.”

”Du om någon borde veta, som rest så mycket genom åren. Och det gick bra med Anders barn?”

”Hur menar du?” Linn lät irriterad.

Susanna harklade sig.

”Innan du åkte oroade du dig för hur det skulle bli att vara tillsammans under så lång tid. Med tanke på hur svårt du haft att få kontakt med killarna.”

Linn var kort, nästan vresig i tonen.

”Det gick över förväntan! Förutom att jag ...” Hennes röst blev svajigare nu.

”Du?”

”Äh. Det är bara jag som är fånig.”

”Sluta. Klart du inte är.”

”Jag känner mig utanför. Och när jag försöker prata med Anders förstår han inte alls vad jag menar.” Hon suckade lite. ”Ibland ska jag vara en extramamma till killarna, ibland bara ytterligare en vuxen som finns där. I teorin verkar det så enkelt, att finnas till hands vid behov. Men sanningen är den att om jag hade vetat hur komplicerat det här med bonusförälder var, hade jag aldrig gett mig in i det. Dessutom vill de bara spela data- och tevespel och jag kan inget om sådant. Jag förstår också att det är vad tio- och trettonåringar gör men ...”

”Adam spelar jämt”, instämde Susanna. ”Men förutom det här med barnen har väl Anders och du det bra tillsammans?”

”Det förstås ...”

”Då så!” sa Susanna bestämt.

”Kärleken är större än allt, menar du?”

Susanna tvekade en sekund innan hon svarade.

”Ja, naturligtvis.”

”Lätt för dig att säga.” Väninnan lät stött. ”Som har allt.”

”Förlåt. Jag vet att jag inte har något att klaga på.” Susanna såg ner på Alva som var i full färd med att riva sönder ett av hennes glossiga magasin, som hon hittat i hyllan under vardagsrumsbordet. Dottern var verkligen bedårande med sina små blonda hårtestar som stod på ända och de stora blå ögonen. Snart skulle hon fylla ett år och Susanna skulle börja

jobba igen. Det var en befrielse hon inte ville prata högt om. Möjligheten att göra något själv, bara hon. Utan man och barn.

”Är huset klart nu förresten?” undrade Linn.

”Nästan. Det är bara lite småfix kvar, men det får ta sin tid. Nya hus blir aldrig riktigt klara antar jag. I alla fall inte när man låtit det byggas från grunden som vi. Du måste komma och hälsa på snart, så att du får se hur långt vi har kommit.”

”Det är så mycket hela tiden bara. Med jobbet och Anders och hans barn. Du vet hur det är, allt som ska hinnas med.”

Susanna nickade. Nog fanns det att göra alltid. Konstant.

”Fast du är åtminstone föräldraledig.” Susanna kunde höra en antydning till förebrående i Linns röst.

”Inte länge till.” Föräldraledig. Som Susanna hatade det ordet. Ledig var väl det sista hon var. Hon landade med blicken på den överfulla diskbänken i andra sidan av huset, där odiskade koppar och fat som inte fått plats i den redan överbelamrade diskmaskinen, trängdes efter frukosten. Var det inte disk som skulle tas om hand, var det tvätt som skulle hängas, blöjor som skulle bytas eller snor från rinniga barnnäsor som skulle torkas. Visst var det fint att få tid tillsammans med Alva, men det var så mycket annat som förväntades av henne när hon var hemma. Om det var hon själv, Philip eller samhället som satte upp förväntningarna visste hon inte säkert. Men att befinna sig innanför det nybyggda husets väggar blev alltmer påfrestande för varje dag som gick. Hon fick ett tryck över bröstet som gjorde det svårt att andas.

”Jag önskar i varje fall att jag fick vara mammaledig. Men det lär förstås inte hända”, sa Linn och hade svårt att dölja sin bitterhet. Innan relationen med Anders hade Linn rest runt världen och avverkat den ena mannen efter den andra, utan minsta tanke på barnafödande. Men deras möte hade fått

hennes livsmoder att vakna till liv, och nu tycktes det viktigare än allt annat att bli med barn. Men Anders ville inte ha några småtingar. Och trots att Susanna många gånger varit avundsjuk på Linns liv i sus och dus, kunde hon inte låta bli att tycka synd om bästa väninnan. Att bli mamma var det största i livet. Större än att ha oändligt med tid för sig själv. Större än att kunna ligga i sängen och älska en hel dag utan tanke på tid och rum. Att låta sig svepas med i värme och njutning. Att få leva ut alla inhysta känslor som pockade på. Att vara mamma slog allt. Även om hon själv törstade efter att få komma ut på egna äventyr. Om så bara några timmar i en bar eller ett café inne i stan.

”Kan vi inte ses snart, du och jag?” frågade Susanna ivrigt. ”Ta en fika eller ett glas vin. Om du visste hur mycket jag har längtat efter det.”

”Supa bort mina bebisbekymmer, menar du?” Linn lät både glad och ledsen på samma gång.

”Se det som du vill. Kvalitetstid med din bästa väninna kanske?”

”Det låter onekligen lockande.”

”Och du, allt ordnar sig till det bästa, det är jag övertygad om.” Susanna hörde själv hur tillkämpat glättig hon lät. Det bästa? Vem definierade det? Vad som var bäst? Klyschan dunkade i henne och hade svårt att släppa taget.

Linns röst var sträv.

”Du kanske har rätt. Jag önskar bara att jag levt mer som du. Hållit fast vid min ungdomskärlek i stället för att överge honom direkt när vi började på universitetet.”

”Du har åtminstone haft andra. Jag har bara varit med Philip.”

”Gräset är inte grönare på andra sidan. Tro mig. Dessutom, med en man som Philip behöver du inte ens fundera.”

”Det gör jag inte heller. Det är bara det att ...” Susanna

tvekade, och mannen utan ansikte svepte förbi framför henne.

”Vadå?”

”Äsch, inget. Jag borde nypa mig i armen för det liv jag har fått.” Hon ansträngde sig för att låta mer uppåt än hon kände sig.

”Onekligen. Men det är du värd. Vad är det för ljud i bakgrunden förresten?”

”Det är Alva. Du vet hur otålig hon blir när jag pratar i telefon.” Dottern höll ett krampaktigt tag runt Susannas ena ben, samtidigt som hon klagade högljutt.

”Kan inte Philip ta hand om henne? Fem minuters avlastning måste du väl kunna få?”

Susanna försökte låta obesvärad.

”Han jobbar.”

”På en lördag?” Linns röst gick upp i falsett.

”Han är i London. Eller om det var Amsterdam. Han reser så mycket att jag har svårt att hålla koll på vart han åker.” Hon fnittrade nervöst, som för att ursäkta att hon inte visste var han var. Men hur skulle hon kunna veta det när hennes make aldrig hörde av sig? När jobbresorna utomlands ständigt avlöste varandra. Ett eller två dygn hemma. Sedan samma visa igen.

”Jag hade på något sätt lyckats glömma bort hur mycket han reser”, urskuldade sig Linn.

”När han ska vara pappaledig blir det slut med resandet. Då blir det hans tur att vara hemmaman”, skyndade sig Susanna att säga.

”Om vi bortser från resorna är Philip verkligen en klippa. Hemmaman ...”, sa Linn drömmande.

Susanna suckade tillgjort.

”Ja, visst är han bra.”

”Släpp aldrig någonsin den mannen.”

Hon skrattade till.

”Jag ska försöka.” Men när de hade avslutat samtalet svalde hon hårt för att trycka tillbaka gråten som stockade sig i strupen. Hon lyfte upp Alva i famnen, borrade in ansiktet i hennes mjuka hår och andades in den ljuva småbarnslukten, för att kväva den dova känslan av att något var fel.